

Life: A Host of Experiences

Kiettisak

Rama IX Art Museum Foundation ^{Life}

Life : A Host of Experiences

Rama IX Art Museum Foundation ^{Life}

นิทรรศการศิลปะ
ชีวิต : ประสบการณ์หลากหลาย

สนับสนุนโดย :
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์
มูลนิธิหอศิลปะ

16 มิถุนายน - 12 กรกฎาคม 2549
พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์

An art exhibition
Life : A Host of Experiences

Supported by
King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang
The National Gallery
Amata Foundation

June 16 - July 12, 2006
The National Gallery

© 2006 Copyright by Kietisak Chanonart
© 2549 สงวนลิขสิทธิ์ : กิ๊ตติศักดิ์ ชานนการ
ISBN 974-9985-06-6

ออกแบบ : อาจารย์กิตติ ชานนการ
แปลภาษาอังกฤษ : R. Michael Crabtree
พิมพ์อักษร : น.ส.ธิษฐานันท์ ชื่นแก้ว
พิมพ์ที่ : บริษัทธนวัฒนาพรพิมพ์ จำกัด (มหาชน)

สารบัญ

4

บทสัมภาษณ์กับศิลปิน : Dossao
A Screen on the White Path

8

ชีวิต : ประสบการณ์หลากหลาย
Life : A Host of Experiences

17

ผลงานศิลปะ
Works of Art

65

บทสัมภาษณ์กับศิลปิน : Dossao

68

บทสัมภาษณ์กับศิลปิน : Dossao

71

Biography

บนเส้นทางสีขาวกับเสียงหวีดร้อง

หากภาพทุกภาพมีเรื่องราวอยู่เบื้องหลัง ผลงานของศาสตราจารย์เกียรติศักดิ์ ชานนภะภะทอนสะท้อนถึงความโดดเดี่ยวและวิวัฒนาการของไทย ซึ่งในแง่ของภาพ ถึงการสื่อความรู้สึกและบุคลิกของศิลปิน แต่ศิลปินก็ย่อมมีการพัฒนาทั้งภาพหลาย มิติบนจอของชีวิตที่ต่างกันในแต่ละช่วงของการทำงาน

เมื่อประมาณ 10 ปีที่ผ่านมาผมได้มีโอกาสสัมภาษณ์อาจารย์เกียรติศักดิ์ ขณะที่ยังกำลังทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก ซึ่งต่อมาได้ถูกตีพิมพ์เป็นหนังสือ Modern Art in Thailand โดยสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ผม รู้สึกชื่นชมผลงานซึ่งล้วนมีที่มาจากการวิพากษ์แนวคิดและจิตใต้สำนึกของบุคคล ที่มุ่งแสวงหาอย่างเฝ้าระวัง กระบวนการนำเสนอเรื่องราวประกอบกับเทคนิควิธีการ ประกอบเอกลักษณ์พิเศษที่โดดเด่นของศิลปิน

อาจารย์เกียรติศักดิ์ ได้ถ่ายทอดสภาวะความรู้สึกจากในภาพที่ตนเอง รู้สึก บอกลำเอียงราวกับที่สะท้อนใจ หดหู่ และหัวใจสลายรอบข้างเข้ามา กระทั่งจิตใจ ปรากฏเป็นภาพต่างๆ เช่นในบทกวีที่กำลังหวีดร้อง หักกระ-โผนอึดใจ เมฆมาศพิศ พัดพัดที่เคลื่อนไหวไปมาทางรถไฟ บันไดลอยบนท้องฟ้า ลูบซึบให้ผ่องจากจากท้อง สีรอบข้างที่แผ่สะพรั่งแล้ว ดูเหมือนจากภาพพจน์ หรือจินตนาการ ซึ่งทำให้หลายคนตีความไปเพื่อการตีความปฏิเสธวิเคราะห์ของ นักจิตวิทยา ซิกมุนด์ ฟรอยด์ ผู้คิดค้นทฤษฎีจิตวิเคราะห์ในสมัยแรกๆ เพราะ อาจารย์เกียรติศักดิ์ ให้ความสำคัญในงานของศิลปิน เช่น ซัลวาดอร์ ดาลี (Salvador Dali) ยีves ตองกี (Yves Tanguy) เรอเน มากริตต์ (Rene Magritte) และ ฮวน มิโร (Joan Miro)

อย่าเข้าใจตามแว่นตาใจจากกลุ่มเซอร์เรียลลิสต์ เป็นเพียงส่วนหนึ่ง ในหลากหลายความคิดของกระบวนการทำงานของอาจารย์เกียรติศักดิ์ ซึ่งรวมไปถึงการตีความทฤษฎีและการทดลองใช้สื่อผสม เพื่อทำให้ผลงานเกิดความน่าสนใจขึ้น

นิทรรศการเดี่ยว “ชีวิต : ประสบการณ์ที่หลากหลาย” ณ พิพิธภัณฑ์หอศิลป์แห่งชาติ หอศิลป์ เป็นการนำภาพโปสเตอร์ที่สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2511-18 มาแสดงรวมกับงานจิตรกรรมชุดล่าสุด แปรเปลี่ยนผ่านการสลายภาพตามองค์ความรู้ที่เรื่องราววนกลับไปที่อดีตในระยะเวลาการที่ทำงาน อย่างต่อเนื่องกว่า 35 ปี ด้วยลักษณะที่เปลี่ยนแปลงตามความเป็นอาจารย์เกียรติศักดิ์ ถูกนำมาสร้างชิ้นใหม่ที่ไม่ใช่เป็นการผลิตซ้ำ หากเป็นการรำลึกถึงอดีตที่หาของภาพเดิม สัมผัสเห็นหมุนเวียนเพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมาทดแทน

รูปทรงแปลกตาสีขาวหวีดร้อง ร่างกายไร้แขนขาเคลื่อนไหวบนระนาบเส้นทางสีขาว สะท้อนวิถีรวมชาติ การเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งสื่อให้หลายองค์ คำเน้นไป ชีวิตมาแล้วก็ผ่านไปเป็นวัฏจักรหมุนเวียนไม่สิ้นสุด อาจารย์เกียรติศักดิ์ เขียนถ้อยคำไว้อาลัยว่า “ตามหลักธรรมพระพุทธศาสนา การเกิดเป็นทุกข์ เมื่อเกิดแล้วก็เข้าไปสู่ความดับสูญตามลำดับ ชีวิตจึงไม่คงทนถาวร จะยึดถือหรือจะรอวันดับเป็นของตามแต่อดคิดไปก่อนไม่ได้”

อาจารย์เกียรติศักดิ์ ให้ความสำคัญในการนำหลักธรรมของพระพุทธ

ทางสีขาว The White Path

ทางสีขาว (รายละเอียด)
The White Path (detail)

A Scream on the White Path

If every picture tells a story, then most of the paintings of Professor Kittsok Channom tell a story of loneliness and longing. While the images may express his individual feelings and character, artists like Kittsok are subject to a range of moods and feelings that change over the course of their career and life.

Some 18 years ago I had an opportunity to interview Professor Kittsok for my doctoral dissertation, which was subsequently published in book form by Oxford University Press under the title Modern Art in Thailand. I admire all works that come from the philosophy and subconscious of a sensitive and gentle soul – meaningful works with a unique perspective and individual style.

Professor Kittsok has been able to express in his works feelings of despair and concern for things around him that touch and move him – things like the face of a person screaming, an animal skull, a crematorium, a coffin moving along the railroad tracks, a staircase suspended in the air, a dog emerging from a sewer pipe. These are often frightening, nightmarish images that many critics have connected with the psychological theories of the great psychoanalyst Sigmund Freud, who had such a powerful influence on Surrealist painters such as Salvador Dali, Yves Tanguy, Rene Magritte and Joan Miro – painters in whom Professor Kittsok has long shown an interest.

But the Surrealists are only one of several influences on Kittsok and his work. Others include his study of Buddhist philosophy and his experimentation with mixed media, which give added interest to his paintings.

His solo show, “Life: A Host of Experiences,” held at the National Gallery, juxtaposed sketches done between 1968 and 1975, and recent paintings inspired by them. The result was a fascinating conversation between the present and the past, a conversation spanning more than 35 years. But what identified the project as particularly Professor Kittsok’s is that the new pictures were not merely copies of the old. Elements and ideas from the earlier works were changed and re-arranged, allowing viewers to see the ways in which the artist had grown over the years.

The image of a person screaming and a limbless torso in a wheelchair on a white path allude to the way of nature and the inescapable cycle of birth, death and rebirth. New life comes into being; it gradually fades and dies, and from that death, new life is formed. It is an endless circle. At one time Professor Kittsok wrote, “According to the Buddhist teachings, birth is equated with suffering. As soon as we are born, we begin moving toward death. Nothing in life is permanent. There is nothing in our life we can hold on to or truly call our own.”

Buddhism has provided Professor Kittsok with inspiration for his

ศาสนา ซึ่งมีความคิดเพื่อเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ศิลปะปรากฏในผลงานชิ้น *พุทธปรัชญา* (พ.ศ. 2509) สร้างขึ้นในสมัยที่ยังเป็นนักศึกษาปีที่ 5 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยศิลปากร รูปคนที่ปรากฏจากแขนงมโนทัศน์เชิงจิตวิญญ์ อันหันหลังกระบอกปืนที่ด้านหน้าของภาพ ไป ซึ่งหมายถึงความเกลียดชังตามทฤษฎีลัทธิ ความว่างเปล่าของภาพ เปรียบเสมือนความจริงของชีวิตซึ่งมีถึงจุดจบแล้วคือความปราศจากทุกข์

รูปคนที่ปรากฏในผลงานชุดต่างๆ ของอาจารย์เกียรติศักดิ์ ไม่ว่าจะเป็นช่วงแรกเริ่มของการก้าวสู่การศิลปะ จนถึงปัจจุบันบ่อยครั้งมีการเล่นกับความรู้สึกอัตวิสัย ที่มีความมุ่งเน้นที่จะสะท้อนสภาพจิตใจของมนุษย์ ที่มีความหลากหลายจากจิตใจได้สำนึก ไปจนถึงจิตที่มีความสำนึกและควบคุมไว้ในสภาวะปกติ รวมทั้งจินตนาการต่างๆ ซึ่งเป็นการก้าวข้ามของจิตที่เคลื่อนไหวไหว ขยับต่อต่อความกลัว สิ่งและการจิตที่ยังหลงติดอยู่ในนิรันดร์

อาจารย์เกียรติศักดิ์ ได้ใช้สื่อสิ่งต่างๆ ในการย้อนกลับไปที่ความคิดความจากผลงานชุดก่อนๆ เป็นการย้อนถึงความทรงจำเหตุการณ์ในอดีต ในเวลาเดียวกันช่วงเวลาที่งานล่าสุด สะท้อนการเคลื่อนไหวได้ด้วยความซับซ้อน โดยแสดงตระหนักประเทศอิรัก และอิหร่าน ตลอดจนเหตุการณ์ไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ความสะท้อนใจส่งผลให้ผลงานเช่น *มนุษย์-คิลอกร* (พ.ศ. 2548) และ *ชีวิตที่เลือกได้* (พ.ศ. 2548) เป็นการสะท้อนความรู้สึกต่อความรุนแรง และแปลกแยก สิ่งนี้เนื่องจากความขัดแย้งในอุดมคติและความเชื่อทางศาสนา

ในการสร้าง "ชีวิต: ประสบการณ์ที่หลากหลาย" ของอาจารย์เกียรติศักดิ์ ไม่เพียงเป็นการย้อนถึงความทรงจำในอดีตที่เกี่ยวเนื่องในแง่ของการปรากฏ แต่ยังเป็นการตอบรับการก้าวข้ามที่มุ่งเน้นและแน่วแน่ สะท้อนเหตุการณ์ทางสังคมและการเมืองในปัจจุบัน การศึกษาการพัฒนาแนวสร้างสรรค์ของอาจารย์เกียรติศักดิ์ สามารถนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับศิลปินท่านอื่นได้เป็นอย่างดีที่จะสะท้อนการวางจิตพร้อมกับการวิพากษ์สังคมได้อย่างน่าทึ่ง เนื่องจากท่านมีความตั้งใจที่จะเปรียบเทียบระหว่างศิลปินเอเชียที่มีชื่อเสียงน้อยมาก นักวิชาการชาวต่างประเทศวิพากษ์ศิลป์ มีความสนใจศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิด และจินตนาการและการทำของอาจารย์เกียรติศักดิ์กับศิลปิน เช่น คิคุชิ ยามาชิชิ (Kikuchi Yamashita) ทารุ โอคามุโตะ (Taro Okamoto) กาลโด โคมะโมโตะ (Galo Ocampo) เอ็ดการ์ เฟร์นันเดซ (Edgar Fernandez) อีวาน ซาญโต (Ivan Saglio) เฮอร์โดโน (Heri Dono) และลูเซีย พาร์ก (Lucia Park) ที่เน้นเพื่อความเข้าใจในแนวคิดและการบวนการสร้างสรรค์ของศิลปินเหล่านี้ โดยไม่ได้ยึดติดกับระเบียบวิธีการศึกษาที่เน้นอุดมคติตะวันตกเป็นหลัก หากเราสามารถสร้างกระบวนการศึกษาที่ชี้ให้เห็นมิติที่นอกเหนือจากนี้ ขอบเขตความหมายของคำว่า "เซอร์เรียลลิสม์" "อับสทราท" "เอ็กสเพรสชัน" หรือ "ออบเจกต์" จะเกิดความหลากหลาย นำมาซึ่งงานศิลปะเป็นของชิ้นใหม่

ศาสตราจารย์ ดร.อภิสิทธิ์ โปษยานนท์
ผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
กระทรวงวัฒนธรรม

แผนที่ดินของเรา Our Land

ชีวิตที่เลือกได้ The Life We Choose

work as far back as 1966, when he was a 5th year student in the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts at Silpakorn University. The painting "Buddhist Philosophy" (1966) depicts a legless man wearing what appear to be monk's robes. His back is turned to the viewer and only part of the figure is visible, a symbol of the inevitable loss that occurs over time. The emptiness of the picture expresses the notion that at the end of our life, we are left with nothing.

All of the human figures that appear in Kiettsak's works, whether from the start of his career or from the present, are clear indications of the artist's determination to reflect the state of the human mind in all its complexity. Kiettsak's works explore the subconscious and the conscious, rational mind as well as the fantasies created by the constantly roving mind which has yet to free itself from the obstacles of lust, malice, sloth, pride and doubt.

Professor Kiettsak observed that in going back and looking for meaning in his earlier works, he had to relive certain memories and events in the past. Yet at the same time, his most recent works show an awareness of the political conflicts in our world today, especially the war in Iraq and Iran, and the unrest in the border provinces of southern Thailand. The emotional impact of these events is highlighted in such works as "Our Land" (2005) and "The Life We Choose" (2005). These paintings are the artist's response to the violence and discrimination that stem from differences in ideology and religious belief.

The exhibit "Life A Host of Experiences" was not just an opportunity for Professor Kiettsak to shed light on the hidden recesses of his memory; it also showcased recent works by an artist still at the height of his powers - an artist with something important to say about social and political conditions today.

Professor Kiettsak and his work invite comparison with other leading Asian artists likewise committed to exploring the human mind and critiquing contemporary society. But unfortunately very few comparative studies of Asian artists exist today. Art historians and researchers should compare Professor Kiettsak's sources, concepts and techniques with those of such artists as Kikui Yamashita, Golo Ocampo, Edgar Fernandez, Ivan Saglio, Heri Dono, and Lucia Pardini. In doing so, they may find common threads that would eliminate the need to rely exclusively on Western art theory and allow them to construct a theoretical framework that is more distinctly Asian. In this way, within the context of Asian art, the scope of meaning of such words as "surrealist," "dada," "abstract," "expressions," and "happening" would expand in interesting new directions.

Professor Dr. Apinart Patsayanont
Director, Office of Contemporary Art and Culture
Ministry of Culture

ชีวิต : ประสบการณ์ที่หลากหลาย

ชีวิตก้าวมาถึงวัย 60 แล้ว แต่รู้สึกตัวเองว่าเพิ่งสร้างสรรค้อย่างเต็มเปี่ยม ยังใช้เวลาคอนเสิร์ตกับเรื่องภาพอยู่เป็นประจำ เมื่อตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็จะเปิดความคิดและจินตนาการสร้างสรรคใหม่ ๆ กลางวันก็จะอยู่กับนักศึกษา ใช้เวลาพยายามที่จะถ่ายทอดวิชาความรู้และปลูกฝังกับนักศึกษาศิลปะให้เป็นศิลปินให้ได้ นี่คือการปฏิบัติตนซึ่งเป็นที่ชื่นชมส่วนตัวไปแล้ว

วิถีทำงานศิลปะของข้าพเจ้าเริ่มจากการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด จิตใต้สำนึก จากเรื่องราวและสิ่งทั้งหลายที่มากกระทบตนเองจนเกิดเป็นพลังสร้างสรรค์ โดยผ่านภาพที่เกิดออกมามากมาย นับวันภาพเติบโตขึ้น ๆ ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้น ๆ และหลาย ๆ ชิ้นไม่ได้ถูกนำมาสร้างเป็นงานจริงเพราะทำไม่ทัน

เมื่อถึงวัยเกษียณอายุราชการ เป็นโอกาสให้มาเขียนคิดสิ่งวันเวลาที่ผ่านเลยมา ส่วนจุดตรงจุดตนเองในอดีตที่จะก้าวเดินต่อไปในทางศิลปะที่มุ่งมั่น ภาพลึกลับต่าง ๆ กว่า 35 ปี บวกกับเหตุการณ์ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในโลก สงคราม การก่อการร้าย เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการทบทวน ศิลปะภาพลึกลับในปี 2511-18 เต็มไปด้วยความรู้สึกซึ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกสังหาร ความไม่เที่ยงแท้และความกลัวที่เกิดขึ้นในจิตใจได้สำเร็จ

ภาพลึกลับหลายชิ้นแม้ไม่ได้ถูกนำมาสร้างเป็นงานจริง แต่อาจมีความรู้สึกและความคิดสร้างสรรค์ของแต่สภาพได้ถูกบันทึกไว้ในจิตภายในโดยอัตโนมัติ วันเวลาที่ผ่านไปทำให้ลืมเลือนไป แต่ไม่ได้หมายความว่าลืมหายไปไหน ความรู้สึกที่ฝังลึกอยู่ในอดีตได้ถูกเรียกขึ้นมาด้วยแรงกระตุ้นของเหตุการณ์วุ่นวายที่เกิดขึ้นในโลก รวมทั้งความรู้สึกส่วนตัวบางประการที่ยังฝังใจอยู่ ภาพลึกลับต่าง ๆ จึงถูกนำมาสร้างใหม่ ด้วยความรู้สึกและแนวคิดซึ่งสอดคล้องกันของอดีตกับปัจจุบัน และมีผลให้เกิดผลงานใหม่ที่เป็นความคิดต่อเนื่องตามมาอีกด้วย

เสียงกรีดร้อง มีที่มาจากงานลึกลับที่ 4 (พ.ศ. 2511) บวกกับความรู้สึกจากความโหดร้ายของสงครามในอิรักซึ่งมากดดันให้ต้องเขียนได้มาก ถึงจุดของชีวิตของผู้คนในอิรักรวมทั้งข้าพเจ้าด้วยที่หวังให้ออแต่ไม่พบสถานการณ์ใด บางครั้งจิตใจหลุดหล่นออกมา จนต้องระบอออกมาในทางศิลปะ เพื่อสะท้อนผลของสงครามที่สร้างความเจ็บปวดให้กับคนในจิตใจที่ดูถูกเหยียดของมนุษยชาติ และเพื่อร่วมเรียกร้องให้หยุดยั้งการกดขี่และการละเมิด

เสียงร้อง มีที่มาจากงานลึกลับที่ 4 (พ.ศ. 2513) บวกกับสถานการณ์สงครามในอิรักที่สอดคล้องกับความรู้สึกตึงเครียดประการ จิตเป็นแรงกระตุ้นให้สร้างงานชิ้นขึ้นมา งานลึกลับชิ้นนี้เป็นเรื่องของชีวิตและสังหาร ส่วนของศิลปะที่แยกออกไปจากลัทธิแสดงความเป็นปัจเจกและเวลาคลี่

Life: A Host of Experiences

I may be 60 years old, but I still have the same creative energy I had when I was younger. I still spend my nights painting pictures, and when I wake up in the morning, my head is still filled with new creative ideas. I spend my days with my students, doing what I can to pass on my knowledge and mold them into real artists. This is how I spend my life.

The way I go about making my own art is this: I start with the thoughts, feelings and subconscious impulses stimulated by events that take place around me and that spark my creative energies. Then I set down these thoughts and feelings in my sketches. Over the years I've collected an enormous number of sketches. Many of them were never turned into finished works of art just because I wasn't able to work that fast.

Now that I've reached retirement age, I have an opportunity to reflect back on the past, to examine the way I used to be in order to find a sure way forward for my art. All the sketches I've made over the past 35 years, together with the violent events that transpire in the world - wars and terrorist acts - are the inspiration for my art. The sketches I made between the years 1968 and 1975 are filled with sincere feelings about life, the body, the notion of uncertainty, and the fear that lurks in the subconscious mind.

Although many of my sketches never became completed works of art, the thoughts, feelings and creative impulses that informed them remain engraved in my mind. And the gradual forgetting that has occurred over time, all the feelings buried deep in the past, come flooding back in response to the violence in the world around me now and the personal feelings I've kept buried inside. With their resurgence, my old sketches have been transformed into new works of art, suffused with complementary thoughts and feelings that link the past to the present and reveal a constant thread running through my life and work as an artist.

The Scream. This is based on a sketch made in 1968, and is further informed by the horrendous events taking place in Iraq, where the escalating violence has had global repercussions and a profound impact on my own personal feelings. At times I have been so depressed that I have had to find an outlet for these feelings in my art. These works are an expression of the pain and misery inflicted by war on the human spirit. They are also a plea for an end to the horrible violence.

Voices. This work was inspired by a sketch made in 1970 and by certain events in Iraq that stir up many of the same old feelings from the past. The original sketch was a meditation on life and the body.

เสียงกรีดร้อง The Scream

เสียงร้อง Voices

สุดขีด จึงมาพร้อมกับการก่อดังคดตัวประทุในนิเวศวิภังค์และเป็นเหตุรุนแรงของถาวร
ดำรงสรรค์ อีกประการหนึ่งคือถาวรในภาพนี้เป็นแรงผลักดันของถาวรชีวิต
ความเก่าที่เต็มไปเสียหรือ ก็ความถาวรชีวิตอยู่อยู่ ยึดไม่ยอมจำนนถอย

โดดเดี่ยว มีที่มาจากงานศิลปะที่เก่าแก่ "การแสดงออกของจิตใจที่ดำมืด"
(พ.ศ. 2516) นวนกกับภาพข่าวสงครามจากเยอรมันตะวันตก การปฏิวัติและการ
ต่อต้านให้เกิดจากการที่เข้ามาตัวประทุกันอีกครั้ง ด้วยว่าสิ่งที่เขียนและลาย
ภาพไว้นั้นหรือชีวิตนั้นมันสะท้อนให้เห็นถึงโลก สภาวะและเกิดขึ้นกับภาพของ
ภาพที่เป็นภาพสุดท้ายที่ถูกจำกัดอยู่ในห้องแคบๆ และมีหลอดติดตัวไว้ ถ่าน
หลอดที่เต็มได้ถูกหนึ่งไม่มีที่อื่นนอกจากนี้เกาะกันอยู่ เพื่อระบอบถาวรความ
เสื่อมถอยของจิตวิญญาณมนุษย์อันเกิดจากการทำลายความรูปร่างและการดำรง
ราชวาทะถาวรถาวรจะทำให้มันมีอยู่คนเดียวในโลกนี้แล้วหรือชีวิตตัวประทุกัน
ด้วยสภาพจิตใจที่แทบจะแตกสลาย โครงสร้างภาพเป็นเส้นเอน-เทาแทนความ
หม่นหมองที่ครอบงำอยู่โลกนี้ด้วย

หาสรชีวิต มีที่มาจากงานศิลปะและความรู้สึกที่สะท้อนความหวาดกลัว
ของประชาชนจากสงครามและความขัดแย้งอันแท้จริงในโลก
จากเหตุการณ์การที่แสดงของเหล่าภิกษุของหลายชีวิตที่ได้อพยพมาอยู่
ในที่เดียวกัน มาเก็บและพูดจากไปด้วยกัน ประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ย่อมเป็นผู้
รับเคราะห์กรรมที่เกิดขึ้นบนโลกนี้ตลอดไป

การกลับมารของสุนัขที่หายไป มีที่มาจากภาพ "การแสดงออกของ
จิตใจที่ดำมืด ๔๔" การเขียนภาพนี้เมื่อ พ.ศ. 2516 เพื่อระลึกถึงสุนัขตัวหนึ่ง
ที่ตายจากไปด้วยอุบัติเหตุ สุนัขภาพใหม่เกิดจากการได้เห็นลูกสุนัขสีน้ำตาล
อ่อนพันธุ์เดียวกับที่บ้านอีตนา และพบภาพโฆษณาการดำรงชีวิตที่คล้าย
ความรู้สึกเหมือนสุนัขที่หายไปได้คืนกลับมาใหม่แล้ว

ดอกไม้จากจิตใจที่ดำมืด เกิดจากแรงบันดาลใจของการถูกเชิญให้เข้า
ร่วมแสดงนิทรรศการ "ดอกไม้ในนามศิลปะ" หลังจากได้รับเชิญก็พยายาม
ได้ปลูกเข้าในความรู้สึกเพื่อให้ออกใบบานในภาพเขียน แต่ดอกไม้ในภาพนี้
ควรจะบานได้ตั้งแต่อายุไปชั่วชีวิตแล้วแล้ว แต่เป็นจุดเริ่มต้นของภาพ
ดอกไม้ที่ปรากฏในผลงานอีกหลายภาพต่อมา

รอยต่อชีวิต ชีวิตที่ทั้งวันทั้งคืนคือตัว และตัวหรือเรา สุนัขหรือทุกๆ ย่อม
แปลไปให้ผู้อื่นมีได้ มีได้เพื่ออยู่ร่วมกันทุกสิ่งทุกอย่างเท่านั้น จะมีความทุกข์
ไม่ทุกข์เหมือนทุกข์ที่มิได้ จะทุกข์กับความสุขไปที่ยื่นไปเพื่อให้อีกด้วย
มิได้คือ ชีวิตจึงเป็นของใครของมัน ตนเองเป็นที่ต่อแห่งตนเอง กระทั่งใน
สิ่งที่ได้เป็นความความความด้วยอีกฝ่ายที่มิได้กับการเดินทางอันเหนื่อยล้า
จะได้มีเวลาว่างจากความหึงหึงด้วย กับความทรงจำที่ติดๆ รอยชีวิต

ถั่วธรรมแห่งชีวิต มีที่มาจากงานศิลปะที่เก่า (พ.ศ. 2512) ช่วงนั้นข้าพเจ้า
สนใจศึกษาถั่วธรรมในพระพุทธศาสนา ทำให้ได้แนวคิดในการดำรงดำรง
อยู่ด้วย

สิ่งทั้งหลายเมื่อเกิดขึ้น อาจอยู่อยู่บนโลกได้เพื่อจะห่างเหิน จากมันนี้

โดดเดี่ยว Alone

หลายชีวิต Many Lives

การกลับมารของสุนัขที่หายไป
The Return of the Lost Dog

ดอกไม้จากจิตใจที่ดำมืด
Flowers from the Subconscious

ล้อของชีวิต The Wheel of Life

The separation of the head from the rest of the body is meant to convey extreme agony and terror, and recalls the recent beheadings of hostages in Iraq. The picture is also intended as a call not to surrender. As long as we have a voice, we must go on living. We must not succumb to despair.

Alone. Based on a series of sketches entitled "Expressions of the Subconscious" (1973), this painting is also inspired by images of war from the television screen, particularly the pity felt at seeing a hostage in Iraq, his face drained of color and a desperate plea for mercy in his eyes. It was an image that shook the entire world. The original sketches show a dog confined to a tiny room and tied to a pipe. The pipe is rusty and corroded - a metaphor for the human spirit defiled by war. The figures on the right of the picture are meant to represent the people in the world riveted by the sight of this hostage, their hearts virtually torn apart. The dominant colors - blues and grays - stand in for the sorrow that shrouds our world today.

Many Lives. This picture is an expression of the public's fear over the consequences of war and other conflicts in the world. I wanted it to depict a shelter where a crowd of people, many scared and injured, huddle together for safety. As always, it is the innocent people in the world who suffer the consequences of the world's violence.

The Return of the Lost Dog. Based on a painting called "Expression of the Subconscious #4" made in 1973 about a dog killed in an accident, the new picture was inspired by my having seen a tan puppy of the same breed as the dog that died on a visit to my brother's house. The inspiration grew out of the feeling that the dog had been reborn.

Flowers from the Subconscious. This work was inspired by an invitation to take part in an exhibition entitled "Flowers in Art." After receiving the invitation, I tried adding some fertilizer to my feelings to help make some flowers grow into a picture. But before the flowers had time to bloom, the deadline for submitting works for the exhibition had already passed. Even so, this was the origin for a number of paintings I completed later on.

The Wheel of Life. In life we are all essentially alone. Good or evil, happiness or sorrow - it is ours. We cannot pass it on to others. All we can hope for is someone to share these feelings with us. We cannot escape our sadness by shifting it on to someone or something else. We cannot give our happiness to someone else in hopes of making that person happy. Our life is our own, and we can only ever really rely on ourselves. If we have done good deeds in our life, then we can look back with pleasure on the past when we finally stop our traveling and take a much-needed rest.

The Truth of Life. This is based on a sketch made way back in 1969, at a time when I was studying Buddhist philosophy, a subject that has provided endless inspiration over the years.

การทำงานศิลปะของข้าพเจ้าเริ่มจากสิ่งเร้าจากภายนอกเข้ามา กระตุ้นตนเองก่อน "สิ่งเร้า" ที่เป็นตัวสำคัญในการสร้างสรรค์งานศิลปะมาจาก เหตุการณ์และเรื่องของโลก สงครามในอิรัก และการก่อการร้าย เป็นต้น เมื่อ เกิดใจรักกับความเป็นไปในโลกโดยผ่านข้อมูลข่าวสาร อารมณ์สะเทือนใจ จึงเกิดตามมา และได้ถ่ายทอดอารมณ์ที่ปลุกปั่นเปลี่ยนเป็นแนวคิดของ งานสร้างสรรค์ที่สืบ จากนั้นจึงขยายผลของอารมณ์ไปสู่ความคิดค้นว่า เป็นอย่างไรดี ในบริบทของความไม่โลภที่มีพระพุทธรูปสามชิ้นนำหน้าชีวิต

เมื่อการทำงานศิลปะผ่านนิมิตเรขาคณิตของความเคลื่อนไหวที่สุด อัน เกิดจากเรื่องราวของความเศร้า ความเศร้าสะเทือนใจ และความหวัง เกิดขึ้นเรื่องราวของชีวิต หากความคิดยังคงอยู่ในวงเวียนนี้ ก็จะเป็นลวดลาย ต่อรูปภาพขณะละใจของตนเองได้ การฝึกความคิดและความคิดรู้สึกไปกับ ด้านหนึ่งของโลกทั้งความ การอ่อนคลาย (ดอกไม้นี้และปลาสองงาม) จึง เป็นความจำเป็นเพื่อความสมดุลของชีวิต แม้ชีวิตมีโชคมีภัยทั้งด้านดี การปรับทัศนคติไปในทางกลางตามแนวทาง พระพุทธศาสนา จึงเป็น หลักการอันประเสริฐที่ควรปฏิบัติ

ดาวประดับ คือมีมือเลื้อยที่ปลุกอยู่หน้าบ้าน ให้ดวงคงตาของดอก สี่ร้อยสี่พัน ข้าพเจ้าอยู่ตามเลื้อยด้วยดวงดาวประดับ ย้ายขึ้นลง การเลื้อย เกาะเกี่ยวก็มิได้นิ่งนอนซึ่งความมั่นคงใจของการสร้างสรรค์ในผลงานชุด นี้หลายภาพ

เมื่อมองดูปลาสองงาม ย่อมสัมผัสได้ถึงโลกทั้งความและปฏิเสธ ชีวิต นี้จะ ๆ ที่เต็มไปด้วยสีสันและหลากหลายทาง เปลี่ยนไหวโยกอย่างอิสระ นำมาซึ่งการทำให้ไปสู่ความสมดุลอย่างประหลาด เป็นที่เคารพภาพ **ชีวิต ที่งดงาม**

ดนตรีชีวิต มีแนวคิดที่เปรียบชีวิตคล้ายเครื่องดนตรี ทั่วทั้งวงดนตรีก็ดี และ ดนตรีวงใหญ่ระเนิ่น เมื่อผ่านไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกนึกถึงทำให้ได้ยินอีกเสียง และนี่จึงช่วงเวลาที่ดี ของชีวิตทั้งหลายคงเคยมีที่ย่อมจะพบเห็นกันบ้างมา อีกเช่นกัน ดนตรีประกอบประโลมโลกให้กลายเป็นภาพ ดนตรีชีวิตที่มีแนวคิดที่ จะปล่อยประโลมให้ใช้ชีวิต รอคอยช่วงเวลาที่ดี อย่างมีความสุข

ภาพลักษณ์ของสุนัขที่หายไป เป็นภาพที่จุดประกายความหวังเข้าสู่อารมณ์และเกิดจิตสำนึกตัวเอง ซึ่งมีวิถีชีวิตและการประพฤติปฏิบัติตนที่เหมือน เป็นสิ่งสวยงามตามเรื่องราวชีวิตอันมีชื่อเสียงมาดี ข้าพเจ้าเขียนภาพ **ความ ทรงจำอันงดงาม** เพื่อจะบอกถึงความสมดุลใจเมื่อครั้งเขียนภาพชุด **การแบ่ง ดนตรีชีวิต** ได้น่าสนใจ ซึ่งมีผู้รับว่าหนึ่งเป็นแรงบันดาลใจของการสร้างสรรค์

ชีวิตระบะ คือผลงานที่ดีจนกระทั่งเกิดความพึงพอใจที่ได้นำเสนอในงาน สหศิลป์สยามภรณ์ ข้าพเจ้าได้มีความมั่นคงใจไปกับมันมาเมื่อได้ไปดูงาน ศิลปะภาคนี้ที่พิพิธภัณฑ์หอศิลป์แห่งชาติเมืองมิวนิค ประเทศเยอรมนี

ชีวิตที่งดงาม A Beautiful Life

ดนตรีชีวิต The Music of Life

ความทรงจำอันงดงาม A Beautiful Memory

สู่ชัยชนะ Towards Victory

The starting point for the works I do is some external stimulus. The stimulus that inspired these particular works was the war in Iraq, terrorism and other acts of violence in the world. The feelings evoked by the news of this violence were eventually transformed into a creative idea, which then grew into a reflection on life from the perspective of a Thai Buddhist guided by Buddhist principles.

There are times when these reflections on human cruelty result in feelings of incredible sorrow and depression, and I realize that if I allow myself to wallow in these feelings, they will have a harmful effect on my physical and emotional well being. I have to turn my attention to the other side of life. I have to look for the beauty of life (for the beautiful flowers and fish) as a means of finding the proper balance. In fact, life is not one-dimensional. Following the Middle Path that the Buddha counseled is the ideal approach to take to life.

"Doo prodaab" (ornamental star) is the name of a creeping plant that grows in front of my house. It has beautiful flowers. I'm waiting for it to grow up and enwine itself around other plants. It is the inspiration for this series of pictures.

Looking at beautiful fish always makes me aware of the bright and innocent side of life. These brilliant little creatures, in their incredible range of shapes and sizes, swimming freely back and forth, bring me a great sense of stillness. This is the inspiration for the picture "A Beautiful Life."

The Music of Life. Life is sometimes compared to music. It has a rhythm and a pleasing melody, and once we learn it, we're bound to hear it again and again. In the same way, the good times in life that most of us have known will also come back. Music is a comfort in times of sadness. This picture, "The Music of Life," is meant as a source of encouragement. We must not give up. We must have hope and look forward to better times.

The Return of the Lost Dog. This picture recalls fond memories of one of the weirdest dogs I've ever seen. The animal inspired one of my best known paintings - "A Beautiful Memory." I was working on "Expressions of the Subconscious," a series of dark and disturbing paintings, when the dog came along and brought some relief.

Towards Victory. This picture is intended to express my pleasure in being able to share these works with the public. The idea of the horse came from many paintings I saw in museums in Munich, Germany.

Professor Kiettiak Chanonnart

ผลงานศิลปะ:

Works of Art